

Capricer med QD

Eric Ericson
del 3, 1976-1981

Capricer med OD Del 3 1976-1981

1976 års Caprice

- [1] Hör I Orphei Drängar/Kalinka (M/s) 2'51**

Text & musik: C. M. Bellman/rysk folkvisa. Arr.: Hugo Alfvén/Göran Carenbäck
Södra Bergens Balalaikor & OD

- [2] På fältet stod en liten björk (M/s) 3'41**

Musik: Rysk folkvisa. Arr.: A. V. Alexandrov
Södra Bergens Balalaikor (solo: Karin Biribakken) & OD

- [3] Balladen om Eugen Cork (M/s) 6'55**

Text & musik: Povel Ramel. Arr.: Håkan Sund
*Povel Ramel (sång), Håkan Sund (piano), Fredrik Norén (trummor),
Björn Alke (bas) & OD (solo: Hans Åkerlund)*

- [4] Livet är ett helvete (Pygme Musikförlag AB) 2'26**

Text & musik: Povel Ramel
Povel Ramel (sång och piano)

- [5] Halså dom där hemma (M/s) 0'58**

Text: Povel Ramel. Musik: Elith Worsing. Arr.: Povel Ramel
Povel Ramel (sång och piano)

1977 års Caprice

- [6] Fragancia (M/s) 4'09**

Text & musik: Evert Taube. Arr.: Robert Sund
*Håkan Sund (piano), Nils-Erik Frisk (klarinett), Robert Sund (dragspel),
Curt Andersson (bas) & OD*

7	Julgranen (M/s)	2'07
Text: Gustaf Wahlenius. Musik: Sven Flodin-Goon. Arr.: Robert Sund Staffan Hjort (<i>sång</i>), Håkan Sund (<i>piano</i>), Robert Sund (<i>dragspel</i>), Curt Andersson (<i>bas</i>)		

8	Nu har jag fått den jag vill ha (M/s)	3'12
Text & musik: Olle Adolphson. Arr.: Håkan Sund Loa Falkman (<i>sång</i>), Håkan Sund (<i>piano</i>) & OD		

1978 års Caprice

9	Bridge Over Troubled Water (Sveriges körförbund)	5'03
Text & musik: Paul Simon. Arr.: Håkan Sund OD & Håkan Sund (<i>piano</i>)		

10	Stormy Weather (M/s)	3'42
Text: Ted Koehler. Musik: Harold Arlen. Arr.: Håkan Sund Sylvia Lindenstrand (<i>sång</i>), Håkan Sund (<i>piano</i>)		

11	True Love (M/s)	3'01
Text & musik: Cole Porter. Arr.: Håkan Sund Hasse Alfredson (<i>sång</i>), Sylvia Lindenstrand (<i>sång</i>), Håkan Sund (<i>piano</i>), Robert Sund (<i>dragspel</i>) & OD		

12	Norgehistoria	0'49
Hasse Alfredson		

13	Engelska flottan (Nils-Georgs musikförlag)	2'11
Text & musik: Lasse Dahlquist Hasse Alfredson		

1979 års Caprice

- 14 Kivikspolka** (M/s) 6'03
Text: Arne Ericsson. Musik: Gustaf Egerstam. Arr.: Robert Sund
*Östen Warnerbring (sång), Håkan Sund (piano), Egil Johansen (trummor),
Curt Andersson (bas)*
-
- 15 Poor Lonesome Cowboy** (Walton) 3'18
Text & musik: Trad. Arr.: Norman Luboff
Norman Luboff & OD
-
- 16 Feeling Too Good Blues** (M/s) 3'29
Text & musik: Trad. Arr.: Håkan Sund
*Karin Krogh (sång), Håkan Sund (piano), Egil Johansen (trummor),
Curt Andersson (bas) & OD*
-

1980 års Caprice

- 17 Hark, Ye Sons of Orpheus** (M/s) 2'09
Text: Jonas Hallberg. Musik: C.M. Bellman. Arr.: Jonas Hallberg/Gustaf Bergel
Jonas Hallberg (recitation), Gustaf Bergel (gitarr)
och
Maybe It's Because I'm a Londoner (M/s)
Text & musik: Hubert Gregg. Arr.: Håkan Sund
Håkan Sund (piano), Björn Sjödin (trummor), Curt Andersson (bas) & OD
-
- 18 Jag ser på dina ögon/5000 man** (Gehrmans) 5'25
Polska efter Roligs Per Andersson, Siljansnäs. Arr.: Håkan Sund
Elisabeth Söderström (sång), Håkan Sund (piano) & OD
-

1981 års Caprice [Spåren 19-21 är inspelade i mono.]

- [19] Viljasången (M/s) 2'24**
Text: Evy Tibell. Musik: Franz Lehár. Arr.: Robert Sund
Lena Nyman (sång), Håkan Sund (piano) & OD
-
- [20] Låt oss liksom svalorna (M/s) 2'22**
Text: Björn Halldén/Gunnar Birgegård. Musik: Emmerich Kálmán. Arr.: Robert Sund
Lena Nyman (sång), Ragnar Ulfung (sång), orkester & OD
-
- [21] Operetten är död (M/s) 2'18**
Text: Gunnar Birgegård. Musik: Franz Lehár. Arr.: Robert Sund
Orkester & OD
-

Orphei Drängar

Eric Ericson, dirigent/conductor

Recorded at public concerts, 1976-1981, at the Uppsala University Hall, Sweden

Balance engineers: Åke Ljusterdal (1976-78, 1980), Olle Bolander (1979), Sveriges Television (1981)

Producer: Andreas Lundquist (Orphei Drängar)

Editing: Åke Ljusterdal

Cover text (Swedish): © Gunnar Birgegård 2002

Cover text (English): William Jewson. Translations: Horst A. Scholz (German); Arlette Lemieux-Chené (French)

Front cover design: Mattias Lasson

Photographs: Orphei Drängar

Typesetting, lay-out: Andrew Barnett, Compact Design Ltd., Saltdean, Brighton, England

BIS CDs can be ordered from our distributors worldwide.

If we have no representation in your country, please contact:

BIS Records AB, Stationsvägen 20, S-184 50 Åkersberga, Sweden

Tel.: 08 (Int.+46 8) 54 41 02 30 • Fax: 08 (Int.+46 8) 54 41 02 40

e-mail: info@bis.se • Website: www.bis.se

© & © 2002, BIS Records AB, Åkersberga.

Under perioden 2002-2005 erhåller BIS Records AB stöd till sin verksamhet från Statens kulturråd.

Vi har nu hunnit fram till år 1976 i denna Caprice-serie. År 1971 hade vi haft ett ryskt tema för en del av Capricen, och det gav mersmak, så nu hade vi bjudit in en månghövudad gästartist med ryskt snitt, Södra Bergens Balalaikor, denna rasande ryska stockholmsensemble, som sjöng och spelade med en inlevelse som inte stod några kosacker efter. Jag minns att Håkan Sund och jag besökte en repetition med dem innan de kom till oss för första gången, och de repeterade bland annat en sång vi skulle göra tillsammans, ett snabbt och vilt nummer. Vid OD:s nästa repetition fick vi frågor från Eric Ericson om var de lagt andningar i sången, och Håkan och jag tittade på varann och kände oss litet fåniga, för vi hade ryckts med till den grad att vi knappast hade något intryck av att de andades alls. För OD var detta ett samarbete fullt av nyupptäckter, som klangen av en bas-balalajka och den sköna vassa klangen av absolut raka sopranröster.

Povel Ramel, Eric Ericson

Samma minnesvärda år hade vi en annan supergäst, Povel Ramel. Hela hans artisteri är ju som klippt och skuret för just Capricen, och vi hade länge bevakat hans december-schema för att få ett gästspel till stånd. När han kom till repetitionerna, upptäckte vi snart

att han och Eric Ericson liknade varandra nästan som bär, inte minst bakifrån, med sina vördnadsbjudande hjässor och pliriga blickar (framifrån). För att inte riskera en antiklimax vid Povels entré såg vi därför till att han hördes innan han syntes. Det har varit svårt att välja bland alla Povel-pärlor från den föreställningen, men *Kapten Cork*, det enda kända seriösa musikverket med surströmmingen som epicentrum, kändes självklar, inte minst p.g.a. Håkan Sunds arrangemang med den upproriska och till sist anarkistiska kören. Och för Povels koncentrerade lexikon i obefintliga men precisa seglartermer.

Året 1977 var det Vis-Caprice. Det var det året Robert Sunds underbara arrangemang av Taubes *Fragancia* fick sitt uruppförande. Och så tenoren Staffan Hjorts betagande barndomsminne *Julgranen*, som han funnit på baksidan av Harry Brandelius storsäljare *Gamla Nordsjön*. Och visst är han en värdig elev till Harry, med det ömsinta kaninvibratot och de tafatt teatraliska gesterna. Hör på publikens reaktion när han placerar ut stjärnorna på himlapällen! Loa Falkman var gäst och tog med sig en Olle Adolphsson-favorit, fullföljande en fin tradition bland svenska opera-barytoner – att behärska vissång till mästenskap.

Året därpå, 1978, var temat tydligt men något flytande och vittomfamnande: Vatten. Det gav utrymme för krumsprång i många riktningar. Årets artister var ett härligt omaka par: Hasse Alfredson och operasångerskan Sylvia Lindenstrand, på toppen av sin karriär. Hasse var grym och fryntlig kapten på *S/S Pinafore* i utdrag ur Gilbert & Sullivans operett, vilken vi dock förbigår här till förmån för ett par andra vattenkonster: operajazz med Sylvia Lindenstrand i ösregn i *Stormy Weather*, till Håkan Sunds finstämda ackompanjering. Och så duetten som Hasse drömt om: han fick stå i kaptensuniform vid relingen på *Pinafore* med armen om Sylvias slanka midja och sjunga *True Love* med sin skrovliga basbaryton i duett, precis som i den där filmen med Gene Kelly, eller var det Bing? Bingkluckarna i rösten sitter i vart fall där de ska, och i slutet utmanar han Sylvia på höjdduell, utan framgång. Det ser ut som en tanke att årgången inleds med *Bridge Over Troubled Water*, premiär för Håkan Sunds manskörsarrangemang. Och, alla ni som bevistade det årets Caprice, här får ni höra er själva mäktigt sjungande *Engelska flottan* med Hasse som en förtida Lasse Berghagen.

Eric Ericson hade en dirigentkollega och vän i USA: Norman Luboff, som med sin egen kör sen länge var känd världen över, inte minst genom sina inspelningar av gospel,

jazz och folkvisor. 1979 var han gästdirigent på Capricen. Han hade något år tidigare gästat oss på en intern fest, och då sjöng han *Yellow Bird* för oss och fann sig ackompanjerad av ett spontant harmoniserande och rytmiserande OD. Då fick han nog en känsla att det inte skulle vara helt hopplöst att jobba med OD och s.k. fyrtaktsmusik och antog vår inbjudan att gästdirigera. Naturligtvis hade vi inbjudit fler jazzmusiker det året. Östen Warnerbring, till exempel, som dock på den här skivan får visa upp en annan av sina talanger i den mustiga visan om Fritiof Nilsson Piraten. Östen var ju, förutom en lysande jazzsångare och -klarinettist, också en strålande chanteur i äkta fransk anda. Karin Krogh var vid den tiden en av våra finaste jazzsångerskor och med komprion Håkan Sund, Egil Johansen (lyssna på hans sparsmakade solo i *Feeling Too Good Blues!*) och Curre Andersson var det väl förspänt. Karin Kroghs lediga och precisa timing låter sig inte rubbas av att Håkan Sund i sitt arrangemang av *Feeling Too Good Blues* låter OD sjunga vad som då kallades för "Ivar-jazz", töntigt och stolpigt "do-be-do". Elaka tungor lät påskina att det föll sig lätt...

Norman lockade vi att sjunga *Poor Lonesome Cowboy* i eget arrangemang, uppenbarligen skrivet för en tenor, vilket han inte riktigt var. Det var då som OD:s permanenta scen-häst, Grälle, gjorde sin scendebut (när det sker anas lätt på skivan). Grälle var alltid mer lik Rosinante än en cowboyhäst, men han fyllde sin funktion många gånger genom åren. Stackars Normans karriär kunde ha fått ett sorgligt slut den lördagskvällen; han föll nämligen ned från scenen i mörkret mellan två nummer. Scenen är ganska hög, men Norman var av robust virke och klarade sig med en öm skuldra.

1980 var temat engelskt under halva Capricen, Jonas Hallberg var gäst deklamerande *Hör I Orphei Drängar* på hemmagjord Oxbridgska och OD släntrade in sjungandes *Maybe It's Because I'm a Londoner*. Kören gestaltade sedan pianostycket *Lawn Tennis* av Peterson-Berger med Eric Ericson som bollpojke i Capricens galnaste nummer, men det gör sig förstås inte utan bild. I stället bjuder vi här på två folkvisor med Elisabeth Söderström (som är nästan helt unik genom att ha varit gästartist på två Capricer) och Håkan Sund, denne vidunderlige improvisatör, som är som mest inspirerad när han skapar utifrån folkmusik.

Denna CD:s sista år, 1981, intogs Caprice-scenen av två dynamiska kraftpaket, den norsk-svenske operatenoren Ragnar Ulfung och skådespelerskan Lena Nyman. Och varför

blev temat operett? Jo, vi brukar fråga våra gäster vad dom drömt om att göra som de aldrig gjort förut, och Lena svarade snabbt att efter alla tunga dödsallvarliga roller på Dramaten längtade hon efter att få vara söt och våpig och fluffig. ”Da blir det operett, försåvitt”, sa Ragnar, och det blev det. Det var väl inte självklart vilken aria Lena med sin något oborstade kontraalt skulle sjunga, men *Viljasången* i barytonläge blev en upplevelse. De egendomliga ljud som hörs under sången härstammar från den jägare Lena sjunger om, förstetenoren Gunnar Backman, som snärjd i kärlekens garn – i form av rasslande kedjor – med bar överkropp krälar för hennes fötter och illustrerar texten, till publikens förtjusning. ”Dom lyssnar ju inte” muttrade Lena. ”Man kan tro att ni inte tycker att jag sjunger tillräckligt bra”. Vi fann dock hennes sång oförglömlig, och det var inte på grund av den som texten i finalen blev *Operetten är död*.

Capricen är inte död utan lever i högönsklig välmåga fortfarande år 2002, när detta skrivs. Det innebär att det finns ytterligare 20 år av Capricer att plocka godbitar från. Nästa utgåva i serien börjar med Fantomen-året 1982, med 140 kg Bengt Rundgren som Fantomen och en ljuv och späd Britt-Mari Aruhn som Diana. På återhörande!

© *Gunnar Birgegård 2002*

Eric Ericson, Hasse Alfredson

Orphei Drängar is not just one of the oldest and best men's choirs in the world. It is a true gathering of individualists, almost all of whom have made or will make their mark in professions other than music. Given this urge to express themselves as individuals, their popular pre-Christmas concerts, known locally as 'caprices', are not just a collective 'letting down of hair', but a much appreciated opportunity for displaying all sorts of individual talents not usually required of choristers – whether this be writing musical sketches, singing in some hitherto undiscovered register, representing half of a theatrical horse, pretending to be playing lawn tennis or whatever. Add to this Eric Ericson, the world's greatest choral conductor – who looked after Orphei Drängar for forty years because he enjoyed them so much – and the mixture is potent, not to say explosive. Like all the greatest musicians Eric Ericson has that well developed sense of humour that comes from recognizing that one has been entrusted with a very rare gift. Together, Eric Ericson and Orphei Drängar let their hair down in grand style. Indeed they elevate the very concept of 'letting one's hair down' into something like an art form.

Humour, as anyone who has surfed even modestly on the Internet will know, does not export well. And few activities are so informed by cultural expectations as 'letting one's hair down'. There is a rigorous etiquette that governs such consciously uninhibited occasions as regimental nights, Swedish midsummer celebrations, stag parties, student nurses celebrating their exams or football supporters waiting for the match to begin in a foreign city. All are focused on the demanding business of wholeheartedly not being straight-laced. Yet the sort of behaviour that will prostrate one culture in helpless mirth leaves the neighbours cold-heartedly shaking their heads in disbelief. How could anybody find *that* funny? Did Orpheus impart some secret to his Sons in Uppsala that the rest of the world does not know about? Will we be amused?

American hegemony has now spread computers and a *lingua franca* with Microsoft spelling to all corners of the earth. To facilitate global communication, the universal language is duly represented here by good sprinkling of 'adaptations' of English – meaning American – songs. Everyone will recognize, too, the immortal melodies of Kálmán and Lehár even though the renditions may prove strikingly unfamiliar. And just as the genius of Gilbert's word-smithing shines through the G&S operas even to those not familiar with

English, so the verbal acrobatics of the inimitable Povel Ramel – who would surely have been a universal star had he not happened to be born a Swede – will surely communicate themselves to all listeners without our needing to wait for a new Pentecost.

This disc represents a wonderfully generous cavalcade of irrepressible artistry live from the stage of the Uppsala University Hall. ‘Letting down one’s hair’ raised to the status of an art! Can it really be that the Swedes, that notoriously dour race, have found a key to the universalization of humour?

Östen Warnerbring

Gunnar Birgegård, Norman Luboff

Orphei Drängar ist nicht nur einer der ältesten und besten Männerchöre der Welt. Orphei Drängar ist eine wahre Ansammlung von Individualisten, von denen fast alle sich einen Namen in anderen Berufen als dem der Musik gemacht haben oder machen werden. Auf dem Hintergrund dieses Dranges nach individuellem Ausdruck sind ihre populären vor-weihnachtlichen Konzerte – hierzulande bekannt als „Caprices“ – nicht nur ein kollektives „Seinen-Gefühlen-Luft-machen“, sondern auch eine sehr geschätzte Gelegenheit, individuelle Talente aller Art zu präsentieren, die von Choristen gewöhnlicherweise nicht verlangt werden – sei es das Verfassen musikalischer Sketche, der Gesang in bis dato unentdeckten Registern, die Darstellung eines halben Theaterpferds oder auch eines Tennisspiels auf Rasenplatz und dergleichen. Man gebe noch Eric Ericson hinzu, den weltbesten Chorleiter – der sich vierzig Jahre um Orphei Drängar kümmerte, weil er seine wahre Freude daran hatte – und man erhält eine überaus kraftvolle, um nicht zu sagen: explosive Mischung. Wie alle Ausnahmemusiker hat Eric Ericson jenen vorzüglich entwickelten Sinn für Humor, der aus dem Bewußtsein erwächst, mit einer sehr seltenen Begabung beschenkt worden zu sein. Gemeinsam machen Eric Ericson und Orphei Drängar ihren Gefühlen in großem Stil Luft. Recht eigentlich erheben sie den Gedanken des „Seinen-Gefühlen-Luft-machens“ zu einer Art Kunstform.

Wie jeder wissen wird, der auch nur ein wenig im Internet gesurft hat, ist Humor kein Exportschlager. Und wenige Tätigkeiten basieren so wesentlich auf kulturellen Voraussetzungen und Erwartungen wie das „Seinen-Gefühlen-Luft-machen“. Es gibt eine rigoreuse Etikette, die so bewußt ungemahnte Ereignisse steuert wie Regimentsfeste, schwedische Sonnenwendfeste, Herrenabende, Examenstreffen von Krankenschwesternschülerinnen oder das Warten von Fußballfans auf den Spielbeginn in einer anderen Stadt. Alle sind mit dem schwierigen Geschäft befaßt, von ganzem Herzen ungezwungen zu sein. Das Verhalten aber, das die eine Kultur in hilfloser Heiterkeit zu Boden streckt, läßt die andere allenfalls ungläubig und kaltherzig den Kopf schütteln. Wie kann jemand so etwas lustig finden? Offenbarte Orpheus seinen Jüngern in Uppsala ein Geheimnis, das dem Rest der Welt verborgen ist? Werden wir uns amüsieren?

Die amerikanische Hegemonie hat Computer und eine Lingua franca auf Microsoft-Basis in alle Ecken der Welt verbreitet. Um die globale Verständigung zu erleichtern, wird

der Universalsprache hier mit einigen „Adaptionen“ englischer – d.h. amerikanischer – Lieder Tribut gezollt. Jeder wird außerdem die unsterblichen Melodien von Kálmán und Lehár erkennen, selbst wenn die Interpretationen geflissentlich überraschen mögen. Und genauso, wie Gilberts geniale Wortschmiedekunst sich selbst den des Englischen unkundigen Hörern von Gilbert & Sullivan-Opern vermittelt, so wird sich auch die verbale Akrobatik des unnachahmlichen Povel Ramel – der mit Sicherheit ein Megastar geworden wäre, hätte es dem Schicksal nicht gefallen, ihn als Schweden zur Welt kommen zu lassen – allen Hörern mitteilen, ohne daß wir auf ein neues Pflingsterlebnis warten müßten.

Diese CD präsentiert einen wunderbar vielfältigen Reigen unbändiger Kunstfertigkeit, live von der Bühne des Großen Saals der Universität von Uppsala. „Seinen-Gefühlen-Luft-machen“ in den Rang einer Kunst erhoben! Sollte es wahr sein, daß die Schweden, dieses notorisch halsstarrige Volk, einen Schlüssel zur Universalisierung des Humors gefunden hätten?

Egil Johansen

Orphei Drängar n'est pas seulement l'un des chœurs d'hommes les plus anciens et les meilleurs du monde. C'est un véritable groupement d'individualistes dont presque tous ont fait ou vont faire carrière dans des professions autres que la musique. Vu leur besoin de s'exprimer en tant qu'individus, leurs populaires concerts pendant l'avent, connus localement sous le nom de « caprices », ne sont pas seulement un défoulement collectif mais encore une occasion très appréciée d'exposer toutes sortes de talents personnels habituellement non requis pour des choristes – que ce soit écrire des squetches musicaux, chanter dans un registre jusque-là inconnu, enfiler une moitié de costume de cheval de théâtre, prétendre jouer au tennis sur gazon ou que sais-je. Ajoutez à cela Eric Ericson, le plus grand chef de chœur du monde – qui a été à la tête d'Orphei Drängar pendant quarante ans parce qu'il les aimait tellement – et le mélange est puissant, pour ne pas dire explosif même. Comme tous les plus grands musiciens, Eric Ericson a ce sens bien développé de l'humour qui vient de la conscience qu'on nous a confié un don très rare. Ensemble, Eric Ericson et Orphei Drängar se défoulent en grand. Ils élèvent vraiment le concept même de « se défouler » à quelque chose qui ressemble à une forme d'art.

L'humour, comme le saura quiconque a exploré sur Internet, même modérément, n'est pas un produit très exportable. Et peu d'activités sont aussi régies par les attentes culturelles que le « défoulement ». Une étiquette rigoureuse gouverne des occasions aussi dé-tendues que des amicales, des célébrations suédoises de la St-Jean, des réunions entre hommes, des infirmières fêtant leur diplôme ou des supporters de football qui attendent le début d'un match dans une ville étrangère. Tous se concentrent sur la question exigeante d'être de tout cœur « délassé ». Pourtant, la sorte de conduite qui provoquera une hilarité incontrôlée dans une culture laissera les voisins hocher la tête avec une froide incrédulité. Comment quelqu'un peut-il bien rire de cela? Orphée aurait-il transmis à ses fils à Upsal quelque secret que le reste du monde ignore? Serons-nous divertis?

L'hégémonie américaine a maintenant répandu des ordinateurs et une *lingua franca* avec une épellation de Microsoft dans tous les coins de la terre. Pour faciliter la communication globale, le langage universel est dûment représenté ici par une bonne asper-sion « d'adaptations » de chansons anglaises – c'est-à-dire américaines. Tout le monde recon-

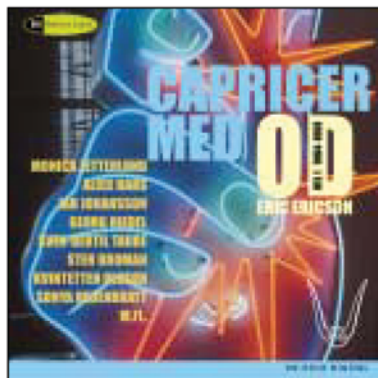
naîtra aussi les mélodies immortelles de Kálmán et de Lehár même si les interprétations peuvent frapper par leur singularité. Et juste comme le génie de Gilbert en forge verbale brille à travers les opéras de Gilbert et Sullivan même pour ceux qui ne sont pas familiers avec l'anglais, de même les acrobaties verbales de l'inimitable Povel Ramel - qui aurait sûrement été une étoile universelle s'il n'était pas né Suédois - se communiqueront certainement à tous les auditeurs sans que nous ayons à attendre une nouvelle Pentecôte.

Ce disque représente une cavalcade merveilleusement généreuse de talents artistiques irrésistibles en direct de la scène de la salle de l'université d'Upsal. Le «défoulement» élevé au statut d'un art! Se pourrait-il que les Suédois, cette race notoirement austère, aient trouvé la clé de l'universalisation de l'humour?

Jonas Hallberg, Orphei Drängar

Also available:

BIS-NL-CD-5010

Capricer med OD, Del 1 (1964-1969)

Orphei Drängar conducted by Eric Ericson;
guest artists including Monica Zetterlund;
Alice Babs; Jan Johansson; Georg Riedel;
Sven Bertil Taube; Sten Broman;
Kvintetten Olsson

BIS-NL-CD-5016

Capricer med OD, Del 2 (1970-1975)

Orphei Drängar conducted by Eric Ericson;
guest artists including Tommy Körberg,
Yngve Gamlin, Elisabeth Söderström,
Martin Ljung, Håkan Hagegård,
Håkan & Robert Sund